

Mirare și taină

Flavius

Ei se mirau, făceau din mirare o taină,
cântau prin păduri și-și ascultau cântecul
urcând pe portativ în arbori.

Cădeau din mirare, se îmbrăcau în mister,
Sunetele se metamorfozau în melodii
și le interpretau îngerii.

Zideau vorbele în cuvinte, le miruiau,
zilele lor se mântuiau tănuite,
femeile cântau cu toate un ritual
în genunchi
și se îmbărbătau singure.

Bărbații și ei la fel aveau un rol
de actori în vervă,
puneau încantații în cuvinte solare,
desfășurau Semne
cu mâinile ridicate spre cer,
miracole visate celebrând.

**

Să nu se mai mire,
nimeni n-ar fi dispus
dacă există minuni.

Ei se plimbau prin gând
cu păsări în idei de zbor
pe unde trupul n-ar ajunge niciodată.

Păsările trebuie să fie măiestre,
să se mire și ele de miracolul de pe pământ,
femeile să rămână domnișoare în somn
până la marea mirare
când miracolul vieții
poate zămisi în trupul lor.

Niciunul nu credea
în somn mai mult decât în vis,
toată menirea o îndeplineau cu patimă
nășteau prunci și se bucurau
de mirarea acestora pentru fiecare lucru,

se recunoșteu cu bărbații lor în ei
mirate cum cresc repede
și devin cutezători.

Toți îi nesocoteau pe cei apatici
ei nu-și trăiau clipele
locuiau în afara trupului.

Plictisiți de tot ce se întâmplă
aceștia rămân fixați pe idei
noapte când este întuneric,
zi când este lumină
iarnă când se pornește a ninge.

Îi desconsiderau pe cei nepăsători,
ziceau că sunt lipsiți de interes pentru evoluție,
nu-și conduc propriile sentimente
și trupul lor e o scorbură
în care pătrunde oricine
fără să-i deranjeze.
Cei pasivi n-au energie nici voință,
se muțumesc cu puținul dat
și-l împrăștie și pe acela
sau
îl pierde la diverse jocuri
sau
neglijență.
Lipsa de ambiție, indiferența,
sunt casa în care locuiesc.

Ei au rămas nedumeriți,
îi considerau pe ceilalți
trupuri fără cap,
dar nu mergeau mai departe,
se gândeau cu teamă de suflet
și deveneau mai îngăduitori
fiindcă credeau ei
orice om se poate schimba
și astfel poți deveni altul
cu alte păreri,
cu alte trăiri
și mai ales cu alte convingeri.

Însuși sufletul poate vibra

cu sunete pe alte note
care se recompun
în mirări neașteptate.

Inima ar putea să se înalțe
pe alte trepte de iubire
și bătăile ei
ar putea fi melodioase.

Ei se mirau, făceau din mirare o taină,
se nășteau cu mirare,
cu mirare mureau
dar nu se supuneau ei
mai mult decât trupului lor.

Se rătăceau prin vis
și chiar prin univers călătăreau
ca să se simtă mai oameni,
căutau peste tot ceva ce nu știau
de multe ori să se întreacă pe sine
și nu rămâneau muțumiți
decât după moarte.